

[Aksel Larsen.]

anstalter, men jeg håber, at det ærede medlem nu har forstået, at han også dér har misforstået mig.

Endelig siger det ærede medlem, at afstemninger ved fuldmagt ingen som helst garanti giver for, at der stemmes i overensstemmelse med den syges ønske, og ingen garanti for valghemmelighedens bevarelse, og det er derfor, ingen kan gå ind for det. Jeg kan fornemme, at det kan i hvert fald ingen i de 5 partier, der her har forenet sig om at kvæle ministerens forslag; men det ærede medlems partifæller i Sverige kan gå ind for dette system; de har gennemført det, og det synes at gå ganske godt. Altså, hvis de er tåber, som vil indføre fuldmagtsafstemning, så er det jo et kedeligt testimonium, det ærede medlem giver sine svenske partifæller og en hel del andre rigsdagsmænd i Sverige.

Jeg tillader mig at sige til den højtærede minister, at det er meget godt at gentage, hvad nogle af ordførerne har sagt, at det gælder om, at valghemmeligheden bevares, men må jeg få at vide: hvilke garantier har vi for, at valghemmeligheden bevares, når syge fra plejehjem, pensionistboliger o. lign. enten i biler eller busser transporteres til valgstederne og nogle af dem stemmer i bilen, bussen eller ambulancen? Hvis man mener, at valghemmeligheden kun bevares ved, at vælgerne alene afkrydser stemmesedlen i det hemmelige rum, må man være konsekvent og forhindre, at det foregår, som det nu foregår, og som jeg troede alle var enige om det burde have lov at foregå.

Den højtærede minister mener, at det er en forfærdelig tanke, at man skulle køre stemmeurnen rundt på sygestuerne, for tænk, så ville der også blive politisk agitation blandt de syge. Jeg kan forsikre ministeren om, at det er der i forvejen. I det omfang de syge overhovedet er politisk interesserede, diskuterer de minsandten sagen på sygestuerne før valget; de taler om, hvilket parti der har ret, og hvem man vil stemme på. Men man behøver ikke at overvælde dem med valgmateriale på sygehusene; dér kan partierne passende holde sig i nogen grad tilbage. I øvrigt ville det såmænd ikke volde mere uro på en sygestue, om man, som af mig foreslået, kørte rundt med en stemmeurne, end det volder,

når der holdes de gudstjenester på sygehusene, som mange af patienterne ikke interesserer sig så særlig for, og som jeg forstår at den højtærede ministers partifælle hospitalsborgmesteren i København heller ikke er så begejstret for.

Jeg finder, at der hverken før eller efter jeg talte er fremkommet noget, der ligner brugbare argumenter imod dels min idé om, at man burde udvide forslaget til at omfatte alle syge, dels mit forslag om, at man i hvert fald skal opretholde ministerens oprindelige forslag, og jeg forstår ikke, at den højtærede minister efter en så svag argumentation, som udvalgsflertallet har præsteret, har ladet sit forslag rende over ende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget

vedtoges med 121 stemmer mod 9; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

§ 1, således ændret, og § 2 *vedtoges* uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om foranstaltninger mod lærermangelen i folkeskolen.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 563, fremsættelsen i tidenden sp. 1478).

Lovforslaget sættes til forhandling.

K. B. Andersen: I 1953 var der en lærermangel på knap 1 100. I 1960 var den steget til ca. 3 000. I øjeblikket er den på godt 4 000. Om 18 år, i 1980, skal vi bruge ca. dobbelt så mange lærere i folkeskolen som de 25 000, vi har i øjeblikket, hvis lovforslagets prognose holder bedre end de tidligere kendte, hvad jeg personlig ikke er meget tilbøjelig til at tro.